

РЕШЕНИЕ

№ 3991

гр. София, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 61 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: М. Н. С.

при участието на секретаря Б. ХР. Р.
като разгледа докладваното от М. Н. С. Гражданско дело № 20231110128367
по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от В. З. Б. срещу „(фирма)“ ЕАД, с която са предявени кумулативно обективно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, чл. 221, ал. 1 КТ, чл. 224, ал. 1 КТ, чл. 222, ал. 3 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за осъждане на ответното дружество да заплати на ищеца, както следва: сумата от 20105,11 лв., представляваща неплатено трудово възнаграждение за м. 06.2022 г. /7204,08 лв./, за м. 07.2022 г. /7198,75 лв./ и за м. 08.2022 г. /5702,28 лв./, ведно със законната лихва от 25.05.2023 г. до окончателното плащане; сумата от 1620,63 лв., представляваща лихва за забава, начислена върху главницата за неплатено трудово възнаграждение за периода от 01.08.2022 г. до 25.05.2023 г.; сумата от 7209,60 лв., представляваща обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за един месец, дължимо при прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие от работника, ведно със законната лихва от 25.05.2023 г. до окончателното плащане; сумата от 10980 лв., представляваща обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2021 г. – 10 дни, за 2022 г. – 20 дни, и за 2023 г. – 2 дни, дължимо при прекратяване на трудовото правоотношение, ведно със законната лихва от 25.05.2023 г. до окончателното плащане; и сумата от 14419,20 лв., представляваща обезщетение, дължимо при прекратяване на трудовото правоотношение след придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, ведно със законната лихва от 25.05.2023 г. до окончателното плащане.

Ищецът твърди, че е работил по трудово правоотношение с ответника на длъжност „главен инженер строителство“. Поддържа, че процесното трудово правоотношение е било прекратено едностранно от работника на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, считано от

20.02.2023 г. Твърди, че при прекратяване на трудовото правоотношение ответното дружество не му е изплатило дължимите суми за трудово възнаграждение за м. 06.2022 г. и за м. 07.2022 г. и за м.08.2022 г., поради което е изпаднало в забава. Посочва също така, че ответникът му дължи и обезщетение за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 221, ал. 1 КТ, обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2021 г., 2022 г. и 2023 г. на основание чл. 224, ал. 1 КТ, и обезщетение, дължимо при прекратяване на трудовото правоотношение след придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл. 222, ал. 3 КТ. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран отговор на исковата молба от ответника „(фирма)“ ЕАД, с който заявява, че не оспорва предявените искове. Твърди, че на 03.07.2023 г. между страните е сключено споразумение за изплащане на претендираните от ищеца суми.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ в тежест на ищеца е да докаже, че е престираал труд при работодателя през периода, за който претендира заплащането на трудово възнаграждение.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже наличието на главен дълг и забава в погасяването му.

По иска по чл. 221, ал. 1 КТ в тежест на ищеца е да докаже, че трудовото правоотношение между страните е било прекратено на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ /от работника без предизвестие/, както и размера на брутното му трудово възнаграждение за последен пълен отработен месец преди прекратяване на трудовото правоотношение.

По иска с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ в тежест на ответника е да докаже или факта на ползване на отпуската или положителния факт на плащане на дължимото обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение.

По иска с правно основание чл. 222, ал. 3 КТ в тежест на ищеца е да докаже, че към момента на прекратяване на трудовото правоотношение същият е бил придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, както и размера на брутното му трудово възнаграждение за последен пълен отработен месец преди прекратяване на трудовото правоотношение.

По исковете с правно основание чл. 128, т. 2 във вр. с чл. 242 КТ, чл. 221, ал. 1 КТ, чл. 224, ал. 1 КТ, чл. 222, ал. 3 КТ в тежест на ответника е да докаже положителния факт на плащане на претендираните вземания за трудови възнаграждения и обезщетения.

С оглед становището на ответника и на основание чл. 153 ГПК като безспорни и ненуждаещи се от доказване по делото (с доклада) са отделени всички елементи от фактическите състави на съдебно предявените вземания.

Видно от представените по делото доказателства за плащане – 6 броя платежни нареждания за вътрешнобанков превод, както и съобразно изричното признание на процесуалния представител на ищеца в молбата му от 02.02.2024 г., се установява, че в хода на процеса по сключено с ищеца споразумение от 03.07.2023 г., ответното дружество изцяло

е погасило претендираните по делото суми.

Предвид нормата на чл. 235, ал. 3 ГПК съдът при постановяване на решението си взема предвид и настъпилите след предявяването на иска факти и извършва преценка досежно спорното право към датата на устните състезания между страните.

С оглед гореизложеното, вземанията на ищеца за главници и мораторни лихви към датата на устните състезания са изцяло погасени чрез извършеното в хода на делото плащане. Ето защо предявените искове следва да бъдат отхвърлени като погасени чрез извършено в хода на делото плащане.

По разноските:

С оглед изхода на спора и по арг. чл. 78, ал. 2 ГПК, ответното дружество „(фирма)“ ЕАД с поведението си е дал повод за завеждане на делото, поради което следва да понесе изцяло разноските по производството, макар и исковите да са отхвърлени поради извършено в хода на процеса погасяване. До приключване на устните състезания по делото ищецът не е ангажирал доказателства за извършени такива, поради което същите не му се следват.

Съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 6 ГПК на ответника следва да бъдат възложени разноските по делото за държавна такса по предявените искове в размер на 2173,40 лв.

Така мотивиран, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от В. З. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ж.к. „***“, бл. ***, вх. ***, ет. ***, ап. ***, срещу „(фирма)“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, ул. „***“ № ***, ет. ***, кумулативно обективно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, чл. 221, ал. 1 КТ, чл. 224, ал. 1 КТ, чл. 222, ал. 3 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за осъждане на „(фирма)“ ЕАД да заплати на В. З. Б., както следва: сумата от 20105,11 лв., представляваща неплатено трудово възнаграждение за м. 06.2022 г. /7204,08 лв./, за м. 07.2022 г. /7198,75 лв./ и за м. 08.2022 г. /5702,28 лв./, ведно със законната лихва от 25.05.2023 г. до окончателното плащане; сумата от 1620,63 лв., представляваща лихва за забава, начислена върху главницата за неплатено трудово възнаграждение за периода от 01.08.2022 г. до 25.05.2023 г.; сумата от 7209,60 лв., представляваща обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за един месец, дължимо при прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие от работника, ведно със законната лихва от 25.05.2023 г. до окончателното плащане; сумата от 10980 лв., представляваща обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2021 г. – 10 дни, за 2022 г. – 20 дни, и за 2023 г. – 2 дни, дължимо при прекратяване на трудовото правоотношение, ведно със законната лихва от 25.05.2023 г. до окончателното плащане; и сумата от 14419,20 лв., представляваща обезщетение, дължимо при прекратяване на трудовото правоотношение след придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, ведно със законната лихва от 25.05.2023 г. до окончателното плащане, **като погасени чрез плащане в хода на процеса.**

ОСЪЖДА „(фирма)“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, ул. „***“ № ***, ет. ***, да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК по сметка на СРС сумата в размер на 2173,40 лв., представляваща разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____